

תפילה

"פעם, בעת שנפגשו שני האחים הצדיקים הרה"ק רבי דוד'ל מטאלנא והרה"ק רבי יוחנן מרחמסטריווקא, שאל רבי יוחנן את רבי דוד'ל, אמור נא לי אחי היקר, איך זה שאנשים באים אלי ומבקשים להתברך מפי, אני מברך אותם מעומק הלב ומתפלל עליהם בכוונה גדולה, ולא תמיד הברכות שלי מתקיימות, ואילו אתה, כל היוצא מפיוך כך עושים בשמים, והברכות שלך משפיעות הרבה יותר מהברכות שלי. "מה הוא הסוד הזה שגורם לברכות שלך לפעול בצורה טובה יותר???"

"ענה לו רבי דוד'ל, תשובה מיוחדת במינה: "כשמגיע אליך יהודי להתברך, אתה שואל לרצונו, מקשיב לו באריכות, מברך אותו מעומק הלב ברכה כפולה ומכופלת עם כל הכוונה, וכשהוא יוצא החוצה הוא מרגיש שהוא בידיים טובות ושאתה, הצדיק רבי יוחנן מרחמסטריווקא, כבר דואג לו ומסדר את כל העניינים שלו בשמים.

"אבל אצלי זה לא עובד כך", הוסיף רבי דוד'ל. "מי שנכנס אלי לחדר לבקש ברכה, בקושי מספיק לשפוך את צערו ושיחו וגבאים שלי כבר מגרשים אותו החוצה ומכניסים אחריו את הבא בתור. אני בקושי מספיק להפטיר אחריו ברכה בכמה מילים בודדות, וכשהוא יוצא החוצה הוא מרגיש שאפילו הרבי כבר לא יכול לעזור לו ולא מברך אותו, לכן הוא פותח ספר תהילים ומתפלל בדמעות שליש לבורא העולם שיחלץ אותו מצרתו.

"נו... ", אומר רבי דוד'ל לאחיו רבי יוחנן, "אתה רוצה להתחרות בקב"ה? וכי יש לך ספק בכך שתפילתו של יהודי בלב נשבר ובדמעות שליש לבורא העולם בכבודו ובעצמו שווה יותר מכל ברכה שאני ואתה יכולים לברך אותו???"

*

התורה הקדושה מספרת לנו על מאורע מאוד מיוחד שאירע ביום הראשון של חודש אייר, בשנה השנית לצאת בני ישראל מארץ מצרים. ביום זה מתחיל בעצם חומש במדבר, והקב"ה אומר למשה רבינו למנות את בני ישראל, ובו ביום הוא גם נותן להם את מצוות הדגלים.

"התורה הקדושה בעצם מסדרת את השבטים, מעניקה לכל שבט דגל משלו, וגם קובעת באיזה צד של המחנה ירוכז כל אחד מהשבטים, מי יהיה השבט הראשי ומי הם השבטים שיחנו על דגלו. המדרש ב'שיר

השירים' אף אומר על הפסוק "צאו וראו..." ש'ביום חתונתו' זה מתן תורה ו'ביום שמחת לבו' זה זמן הדגלים! היום שבו הקב"ה נתן לבני ישראל את מצוות הדגלים, זהו יום שמחת לבו של הקב"ה, שלכאורה הוא יום יותר שמח עבור הקב"ה מהיום שבו ניתנה התורה.

לכאורה צריכים להבין, מה השמחה הגדולה במתן הדגלים? הקב"ה נתן לנו כל כך הרבה מצוות, ולא נאמר על הימים האלו 'יום שמחת לבו', לא על מצוות מילה, לא על קרבן פסח, אפילו לא על שבת ודינים וכו', רק על מצוות הדגלים. הלא דבר הוא!!!

"אומר רבי דוד'ל מטאלנא: כתוב בתהילים "בשם אלוקינו נדגול, ימלא ה' כל משאלותיך",

תפילה לראש חודש

רבינו משה בן נחמן זיע"א - הרמב"ן

תפילה נפלאה ומרגשת התגלתה כשהיא כתובה בכתב יד עתיק, בראש התפילה נרשם כי "תפילה זו חוברה על ידי הרמב"ן, והוא היה מתפלל אותה 3 פעמים בכל ראש חודש". תפילה זו נחשבת סגולה להצלחה בפרנסה, ורבים נוהגים לאומרה בכל ראש חודש.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּבָרֵךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ עַד בְּלֵי יָדַי, וּמִיָּדֶךָ הַמְּלֶאכָה תִּשְׁבְּעֵנִי, וּמֵאוֹצְרֶךָ הַטּוֹב תִּמְלֵא אֶת בֵּיתִי וְתִצְלַח דְּרָכֵי וְאוֹרְחוֹתַי, וְשִׁמְרֵ רִגְלֵי וּנְתִיבוֹתַי כִּי בְיָדֶךָ מְסוּרִים כָּל חַיִּים. וְיִהְיוּ מְזוֹנוֹתַי בְּיָדֶךָ מְסוּרִים וּמְתוֹקִים וְלֹא יִהְיוּ בְּיַד בְּנֵי אָדָם, כִּי הֵם מְרִים וְקָשִׁים כְּלַעְנָה, בְּבִשְׁת פָּנִים מְכֻלָּמִים.

לְכֵן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּחֲוֹן לִי מְזוֹנוֹתַי מִיָּדֶךָ הַטּוֹבָה וְהַמְּלֶאכָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וְתִדְרִיכֵנִי בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ וּתְנִינִי לְחֹן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרְצוֹן בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָּל רוּאֵי, כִּי אֵל חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה.

צריך שיכוון בלבו פירוש המילים שמוציא בשפתיו ויחשוב כאלו שכינה כנגדו ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו, עד שתישארו מחשבתו ומונתו זכה בתפלתו. ויחשוב כאילו היה מדבר לפני מלך בשר ודם, היה מסדר את דבריו ומכוון בהם יפה לכל יבשל, קר וחומר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא הוקר כל המחשבות.

שולחן ערוך, סימן צ"ח סעיף א'.

פרשת תזריע מצורע
ראש חודש אייר תשפ"ג

לעילוי נשמת
הר"ר אלטר אהרן יצחק
ב"ר יוסף הרשקוביץ זצ"ל
נלב"ע י"ז טבת תשע"ז

Shch3910@gmail.com

גליון 11

העלון נתרם ע"י החפצים בעילום שמם להצלחתם ולהצלחת בני משפחתם ברוחניות ובגשמיות, אמן כן יהי רצון!

ומה שנהגו לומר גם משנת 'אלו דברים' וכו' כדי לקיים מקרא משנה וגמרא, ובחרו במשנה וברייתא אלו כיון שהלכות פסוקות הם ועוסקות במצוות שנוהגות בכל עת ובכל שעה ובכל אדם. ויש שכתב שאנו מבקשים מה' שבזכות אלו המצוות שישראל זהירים בהם יגאל אותנו מצרותינו, וגם מפני שנזכר בה גודל שכר לימוד התורה.

עוד צריך לומר: בנוסח הנאמר בתפילה הושמטו שני עניינים מדבריו של ר' יוחנן: המגדל בניו לתלמוד תורה והדן חברו לכף זכות. לעומת זאת, נוספו שני עניינים שאינם מופיעים לא בגמרא בשבת ולא במשנה במסכת פאה, והם: הכנסת כלה ולוויית המת.

המהרש"ל בתשובותיו מבאר שהתוספת של הכנסת כלה ולוויית המת הם ככל הנראה ביאור של גמילות חסדים. מעיר המהר"מ שיק שאולי הלוויית המת והכנסת כלה הוספו בשל חשיבותם היתרה, שכן נפסק שפוסקים מתלמוד תורה לשם לוויית המת והכנסת כלה.

הגאון רבי יצחק הוטנר זצוק"ל כותב בספרו פחד יצחק לחודש אלול: "אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא" – בפשטות, מצוות שבין אדם לחברו כגמילות חסדים ונגזרותיה משפרים את איכות החיים בעולם הזה במובן של התנהלות חברתית תקינה, ומובטח שהקרן נשמרת לעולם הבא, ביאור הדברים: שהדבר נובע מכך שהעולם נברא במידת החסד שיש בכוחה ליצור פירות מבלי שהקרן תחסר. אף המצוות שבין אדם למקום הנמנות כאן ובכללן תלמוד תורה מביאות לעושיהן נחת רוח בעולם הזה והקרן נשמרת לעולם הבא, ברכת שמים בכוחה לחול דרך ברכתם של הכהנים, המובאת בסמוך לברכת התורה, וגם דרך קיום המצוות שיש להן פירות בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. שנזכה ללמוד ולעשות.

כותב הרב מנשה ישראל רייזמן שליט"א בקונטרס שערי תפילה: לבאר הטעם שבחרו בגמרא לומר משנה זו כל יום לאחר ברכת התורה. כי כתוב ברבינו האריז"ל ובספרים הקדושים שחלק מהכנה לתפילה הוא 'ואהבת לרעך כמוך', ומבואר בזוהר הקדוש שכל עמוד העבודה בבית המקדש עומד על אחדות בכלל ישראל, כי הקרבנות היו משותפים מכל מחצית השקל של כל ישראל, ולזה גם מרמז ענין ה'מחצית' שהוא עניין אחדות שאין לי שלימות בלעדך, ומזה היו באים כל הקרבנות. וכיון שתפילות כנגד תמידין תקנום, וכל יהודי מתפלל בבית מדרש אחר, וחסר בחלק האחדות. לכן צוה האריז"ל לקבל על עצמו קודם התפילה מצות עשה של 'ואהבת לרעך כמוך'.

והנה כל מה שמבואר במשנה, זו התוצאה שנעשה שלום בין אדם לחבירו, כשאדם עוסק בפריקה וטעינה אפי' בחמור של שונא, הרי נעשה אוהב לו. כמו שכתב במדרש תנחומא מעשה באחד שראה חמור שונאו רובץ תחת משאו, והתאמץ כנגד טבעו והרים וסייע עם המשא, וכבר הוכרח לדבר עמו, שהרי עיקר המצוה שלא יעזבנו לפרוק לבד, ומתוך כך החלו לדבר זה עם זה ונתבטלה המחלוקת. כך כל המצוות של גמילות חסדים הם כלים למצות ואהבת לרעך כמוך, ולכן תקנו לומר משנה זו כהכנה לתפילה, להתרומם בתפילתנו שיהיה בה המשכת שפע לכל ישראל.

היום הזה והחודש הזה שבו הקב"ה נתן לנו את מצוות הדגלים, הוא נתן לנו יחד איתו מתנה נפלאה - מילוי כל המשאלות. מכאן אמר רבי דודל, שבחודש אייר יש כח מיוחד לתפילות של עם ישראל. בכל שנה ושנה, בראש חודש אייר מתחדש הכח הזה מחדש, מתעוררת מידת הרחמים והתפילות שלנו מקובלות יותר לפני אדון כל. את הווארט הזה כותב רבי דודל בספרו 'מגן דוד', וגם ב'ברכת דוד'.

*

"ואם כבר הזכרנו את הרה"ק רבי דודל מטאלנא זצוק"ל, אני רוצה לספר עוד משמו, מה גם שיומא דהילולא של רבי דודל עצמו הוא ב' באייר, ומן הראוי לעסוק בזכרו של אותו צדיק קדוש ונורא.

"רבי דודל היה מרבה לדבר על העניין הזה של תפילה לבורא העולם בלב נשבר ומעומק הלב. פעם הגיע אליו אחד מחסידיו, וביקש להתייעץ. מאחר והוא עושה עסקים עם הפריץ באזור, ואירע מקרה שהפריץ טעה בחשבון ולקח ממנו סכום כסף קטן יותר ממה שהיה צריך לקחת, הוא מתלבט כעת עם עליו להחזיר לפריץ את הסכום המלא, מחשש פן ישם הפריץ לב לבסוף לכסף החסר ויתמלא בזעם עליו בחשד שניסה לגנוב ולהונות אותו, או שעדיף לא להחזיר לפריץ את הכסף, כי 'טעות עכו"ם מותר', ומי אומר שהפריץ ייזכר בסכום החסר???

"ענה לו רבי דוד בדרך צחות, "איך ייתכן שהפריץ ייזכר בסכום שאתה חייב לו???" מילא אם היה יהודי, יהודים מתפללים תפילת שמונה עשרה שלוש פעמים ביום, ובזמן הזה הם נזכרים בכל הנשכחות וכל החשבונות עוברים בראשם בדיקה מחודשת, אבל הפריץ הוא הרי גוי, וגויים אינם מתפללים שמונה עשרה... מתי יהיה לו זמן להיזכר בכסף שאתה חייב לו???"

"למעשה הורה רבי דודל ליהודי להחזיר את הכסף לפריץ, אבל האמירה הזאת היא נוקבת וחודרת חדרי בטן. איך נראית תפילת השמונה עשרה שלנו, ואיך היא היתה צריכה להיראות..."

ד' אמות של הלכה

אלו דברים | למה?

כותב הרב אפרים זלוטניק שליט"א בספרו מקורי התפילה חלק א': כתבו הראשונים שאחר ברכת התורה יש לקרוא מעט דברי תורה, יש הסוברים שמדינא אין צריך לאומרם רק ממנהגא ויש שלא הזכירו כלל פסוקים לאחר הברכה. ונוהגים לומר פסוקי ברכת כהנים, ויש נוהגים לומר עד סוף הפרשה, וכן משנת 'אלו דברים'.

תקנו לומר ג' פסוקים כדרך הקורא בתורה שאינו פוחת מג' פסוקים, ובחרו בפסוקים אלו כדי להזכיר ברכתם של ישראל לפני התמידים, ועוד שיש בהם ס' אותיות כנגד ס' מסכתות שבגמרא. ומובא בשם 'סדר היום' טעם נוסף כדי להתחיל תחילת לימודינו בדבר טוב ובברכה, כדי שנתברך מה' יתברך ברכה שלמה שנוכל לעסוק בתורה כדין וכשורה בלי שום טרדה. ויש ראשונים שכתבו לומר פסוקי ברכת כהנים לאחר ברכת התורה קודם פרשת התמיד', מפני שאנשי משמר היו אומרים אותם בכל יום בבוקר.

תפילה בכוונה

הגאון רבי ישראל גרוסמן זצוק"ל

שנינו במסכת ברכות (כו:): 'תפלות כנגד תמידין תקנום', התפלות הן כנגד הקרבנות. והנה כשם שבשעת הקרבת הקרבן, אם היה לכהן המקריב מחשבת פיגול הרי זה פוסל את הקרבן, כך צריך להיות זהיר מאוד בתפלה שלא יתערבו אצל המתפלל מחשבות זרות באמצע התפלה.

והנה אמרו חז"ל (שם ל:): אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש, חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין כדי שיכוונו לבם לאביהם שבשמים. מה עשו החסידים בשעה שהיו שוהין שעה אחת? תירץ הבעש"ט זי"ע "ומתפללין". כלומר היו מתפללין להשי"ת שיזכו לכווין לבם בשעת התפלה.

ובאמת צריך לדעת, כי ענין הכוונה בשעת התפלה אינו רק מדת חסידות גרידא, אלא תנאי מעכב מדיני התפלה. וזה לשון המחבר (סימן ק"א ס"א) המתפלל צריך שיכוון בכל הברכות. ואם אינו יכול לכוון בכולם, לפחות יכוון באבות. ואם לא כוון באבות, אף על פי שכוון בכל השאר, יחזור ויתפלל. והרמ"א כתב על זה בשם הטור: והאידנא אין חוזרין בשביל חסרון כוונה. שאף בחזרה קרוב הוא שלא יכוון, אם כן למה יחזור? ונראה שהרמ"א אינו חולק על דעת המחבר, ומעיקר הדין דעתו כשיטת המחבר שאם לא כוון לכל הפחות בברכת אבות - חוזר ומתפלל. אלא כיון שחוששים אנו כי גם כשיחזור קרוב הדבר שלא יכוון, על כן אינו חוזר. מצאתי בספר ישן סיפור נורא: מעשה בשני חברים שנתנו תקיעת כף אחד לחבירו, והבטיחו זה לזה כי מי מהם שיסתלק מן העולם ראשון, ישתדל לבוא מעולם האמת לספר לחבירו מה קרה עמו בעת עלותו השמימה. ויהי היום ואחד מהם נפטר, ולאחר תקופה קצרה הגיע לחבירו בחלום. אמר הנפטר: קיבלתי רשות לקיים הבטחתי, ואם אמנם אין לי רשות לספר הרבה ממה שעבר עלי, אבל דבר אחד אספר לך: כשהתייצבתי לפני בית דין של מעלה לתת דין וחשבון על כל מה שעשיתי בחיי, החלו לדון על כל פרט ופרט. פחד ורעדה אחזוני כשהתחילו להגיע חבילות חבילות של העבירות והפשעים שעברתי במשך ימי חיי. מה אומר ומה אדבר, עמדותי כאילם אשר לא יפתח פיו. לפני עברו קרונות קרונות מכל המעשים טובים שלי, 'סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי'. אבל חשבתי לתומי, הנה עוד מעט יגיעו לכאן קרונות של תפלות שהתפללתי עשרות בשנים, אולי הם יכריעו את הכף.

ופתאום הגיע חבילה קטנה, שאלתי: מה יש בחבילה זו? ואמרו לי: כאן נמצאים כל התפלות שהספקת להתפלל במשך כל ימי חייך. התחלתי לצעוק ולבכות: הייתכן, כאן זה עולם האמת? זה קרוב לשמונים שנה שהתפללתי תמידין כסדרן מדי יום ביומו שחרית מנחה וערבית, ולהיכן נעלמו כל התפלות למאות ולאלפים. ענו לי: אמת, הרבה תפילות התפללת. אבל רוב התפילות לא הקפדת לכוון בתפלה, ותפילה בלא כוונה כגוף בלא נשמה חשיבא ונמצא שתפילות אלו הלכו ח"ו לריק. התפלות שהצלחת להתכוון בהן - הן אלו שבחבילה הקטנה. צמרמורת אחזתני למקרא סיפור זה; לראות את עומק הדין, ולחשוב כי יכול אדם להתפלל שמונים שנה רצופות מדי יום

ביומו, ולבסוף לא נשאר מתפילותיו כלום. כמה תפלות צריכים להתפלל, כדי שנוכל להתפלל בכוונה.

אחד מהענינים המועילים לחיזוק הכוונה הוא שיאמין באמונה שלימה כי בעת תפלתו הרי הוא עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראו באמת". וראוי לחזור ולשנן מה שמסופר במסכת ברכות (לב:): מעשה בחסיד אחד שהיה מתפלל בדרך, בא הגמון אחד ונתן לו שלום, ולא החזיר לו שלום. המתין לו ההגמון עד שסיים תפלתו, וכשסיים החסיד את תפלתו פנה אליו ההגמון ואמר: ריקא, והלא כתוב בתורתכם "רק השמר לך ושמור נפשך" וכתוב "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", כשנתתי לך שלום - למה לא החזרת לי שלום? אם הייתי חותך ראשך בסייף, מי היה תובע את דמך מידי?

אמר לו: המתן לי עד שאפייסך בדברים, אמר לו: אילו היית עומד לפני מלך בשר ודם, ובא חברך ונתן לך שלום, היית מחזיר לו? אמר לו: לאו. ואם היית מחזיר לו מה היו עושים לך, אמר לו: היו חותכים את ראשי בסייף. אמר לו: והלא דברים קל וחומר! ומה אתה שהיית עומד לפני מלך בשר ודם - שהיום כאן ומחר בקבר - כך, אני שהייתי עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה - שהוא חי וקיים לעד ולעולמי עולמים - על אחת כמה וכמה, מיד נתפייס אותו הגמון ונפטר אותו חסיד לביתו לשלום.

מכאן אנחנו צריכים ללמוד מוסר השכל איך צריכים לגשת לתפלה, אותו החסיד כשעמד להתפלל, היה בהרגשה שהוא עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה - עד כדי שלא שם לב להגמון שבא מולו, כשנמצאים בהרגשה כזו באמונה תמימה הרי שאז נוכל לכוון היטב בתפילה.

תכלית התפילה

הרב אהרן לוי שליט"א

לא אחת ניצבים אנו מול העובדה שלא כל תפילותינו נענות. עינינו רואות שלעתים תפילות מסויימות מושבות, לכאורה, ריקם. הסיבה היא התפילה חייבת להיות אמיתית, ורק אז יש לה סיכוי להתקבל, כנאמר בפסוק (תהילים קמ"ה, י"ח): "קרוב ה' לכל קוראיו - לכל אשר יקראוהו באמת".

מהי קריאה אמיתית לה? זוהי תפילה הנובעת ממעמקי ההכרה של האדם המתפלל, שרק באמצעות התפילה ניתן להוושע. כאשר נלווית לתפילה ההכרה העמוקה שכל האמצעים המצויים בידי האדם הינם אין ואפס ללא עזרת הקב"ה, והאדם מתייצב לפני בוראו כעני בפתח, קריאתו זו היא קריאה אמיתית.

התפילה היא היישום המעשי של האמונה. אדם המכיר בכך שהקב"ה לבדו עשה, עושה ויעשה את כל המעשים, ורק הוא בעל הכוחות כולם, מבין שאם הוא רוצה לבקש דבר מה, אין באפשרותו לסמוך על כוחו העצמי ועל עוצם ידו והכתובת היחידה לבקשות הוא הקב"ה.

בשעה שאדם פונה מעומק לבו בתפילה אמיתית לה, מובטח לו שה' מאזין לתפילתו ומתקרב אליו. קרבה זו מביאה לעזרה ולישועה ממרומים, והמתפלל חש בלבו ורואה בעיניו שתפילתו אמנם התקבלה אצל שוכן מרומים. תכלית התפילה היא ההתבטלות לבורא. אם בכל פעם שיתפלל האדם, הוא יענה על אתר, תהפוך תפילתו לאמצעי למילוי חסרונותיו. כאשר אנו מתפללים על צרכינו,

צעד קטן, עתיד גדול!

הרב משה שיינפלד שליט"א

בכל לילה בתפילת ערבית מודים אנו להשם: "אשר בדברו מעריב ערבים, בחכמה פותח שערים ובתבונה משנה עיתים... בורא יום ולילה, גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור..", אנו מודים להשם שהוא גולל את האור מפני החושך, כמו שגוללים ספר מתחילתו לסופו, זה בשלבים, הדבר לא נעשה בפתאומיות. כך היום והלילה מתחלפים בחכמה ובתבונה, לאט לאט שוקעת השמש ולאט לאט היא זורחת. "אדם עולם קטן" קובעת האמרה, גם האדם לא בנוי פיזית למעברים חדים. אם ניקח אדם ששרוי במקום חשוך לגמרי, ונכוון מולו אלומת אור בפתאומיות, הוא לא יראה כלום, וכן אדם שחם לו והוא יקפוץ למים מאד קרים, הוא עלול ללקות בדום לב!

אם פיזית זה כך, נפשית ורוחנית - על אחת כמה וכמה.

באמת הבורא לא מצפה שפתאום נהיה מושלמים, השם מצפה לצעד קטן, אבל להתקדם צעד קטן, כל אחד מכיר את עצמו למה הוא מסוגל, ומהדבר הקטן הזה לא לזוז ויהי מה!

כשנתמיד בקבלה ה"קטנה" שקיבלנו על עצמינו, ולא נזוז ממנה עד שזה יהפך להרגל ולחלק ממנו, אז, הדבר הקטן הזה הוא יהיה ממש חלק מהטבע ההכרחי שלנו, ונהיה משוללי בחירה בנקודה מסוימת זו..

נבוא ונשאל, נו באמת, זה מה שישנה אותנו ויעשה אותנו יותר טובים? צעד קטן? והתשובה היא כן!! הבורא אומר "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח שאפילו קרונות ועגלות יכולות להיכנס בו". בין בני אדם לאלוקים יש כביכול מחיצה שנוצרת בגלל עוונותינו והרגלינו הלא טובים, אומר אלוקים תפתחו לי פתח, אפילו פתח קטן, אבל פתח! שבדבר הקטן הזה לא יהיה מחיצה בינינו, איזה מצווה קטנה או הרגל טוב שבזה אני מחובר לבורא יתברך בכל מחיר! ואז הבורא מבטיח "ואני אפתח

"אדם עולם קטן"
קובעת האמרה,
גם האדם לא
בנוי פיזית
למעברים חדים.
אם ניקח אדם
שרוי במקום
חשוך לגמרי,
ונכוון מולו
אלומת אור
בפתאומיות, הוא
לא יראה כלום,
וכן אדם שחם לו
והוא יקפוץ
למים מאד
קרים, הוא עלול
ללקות בדום לב!

לכם..."

אהוד הנביא מגיע לעגלון מלך מואב ואומר לו "דבר אלוקים לי אליך..." עגלון שומע "דבר אלוקים", הוא מיד נעמד מכיסאו. אמר אלוקים, אתה עמדת מכיסאך לכבודי - אני מוציא מזרעך את שלמה, שישב על כיסא בית השם... ואכן, רות, ביתו של עגלון, הייתה סבתו של שלמה המלך... אם הבורא משלם כך על פגיעה לכבודו, אם הבורא משלם כך על קימה, על אחת כמה וכמה על ברכה אחת, על מעשה טוב אחד. אין תנועה שלא נרשמת...

"מה השם אלוקיך דורש מעמך?" - את ה"מה"... את הצעד הקטן, שיוביל אותנו בסופו של תהליך, אל השלמות הנכספת.

עלינו לדעת כי לפעמים אין אנו נענים, כדי לעצב את טבענו, כדי להסיר את גאוותנו. עלינו להמשיך להתפלל, למרות שטרם נענינו, ולהמשיך לקוות לישועת ה'.

תפילת רבים

הרב משה אנגלרד שליט"א

והצרוע אשר בו הנגע וגו' וטמא טמא יקרא (יג, מה) בגמ' (שבת דף סז). שנינו: אילן שפירותיו נושרים ואינם גדלים כל צרכם, צובעים אותו בסיקרא (צבע אדום) ומניחים אבנים סביבו. ולמה צובעים את האילן? - כדי שיראו האנשים העוברים ושבים שאילן זה אינו מגדל את פירותיו, ויתפללו עליו, כדתניא - למה במצורע נאמר: "וטמא טמא יקרא"? - שצריך להודיע צערו לרבים, ורבים יבקשו עליו רחמים.

הנה מבואר בגמרא שהתורה צייתה את המצורע להודיע לאנשים שהוא טמא ומצורע - לטובתו. כדי שאנשים שיראו אותו בצרה יתפללו עליו, ועל ידי תפילת רבים יתרפא מצרעתו ויצא מצרתו.

כן לומדת הגמרא שזה הפתרון למי שיש לו עץ שפירותיו אינם גדלים כראוי. שיפרסם לאנשים שיתפללו על האילן, וכך האילן יתחזק ויגדל פירות טובים. זהו הפתרון של החקלאי היהודי - תפילה.

האמונה בפתרון הנפלא - התפילה, אינה רק אצל החקלאי עצמו שאין בידו ברירה. בדברי חז"ל אלו מבואר שהיה זה דבר פשוט ומורגל אצל כל יהודי, שכל עובר ושב אשר יראה בצרת חברו בודאי ישא בפיו תפילה, כי אצל כולנו פשוטה האמונה, כי התפילה היא המביאה את ההצלחה.

עוד דבר גדול למד המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל מגמרא זו, רואים מכאן עד היכן דורשים מאתנו להשתתף בצערו של הזולת, ולהתפלל עליו - אפילו בצער של אילן שמשיר פירותיו. כשאדם עובר ברחוב ורואה שלחברו יש קצת

הפסד, בודאי הוא יתפלל עליו, כי בזה בידו לעזור לו.

ונראה פשוט, שאותם עובדי אורח לא יעשו עבור אילן 'עצרת תפילה', ואף לא יקדישו לכך תפילה מיוחדת, אלא כשיראו את העץ הצבוע יאמרו בהליכתם תפילה קצרה, ותפילה זו היא שתעזור לחזק את האילן, כפי שנתבאר בגמרא.

כך היא הדרך להצלחה - כל תפילה, אפילו קצרה, וגם זו שנאמרת בשעה שהאדם עובר בדרכו, בכוחה לעזור. וכן ראינו אנשים שכאשר הם רואים או שומעים על אדם הנמצא בצר, מיד מבקשים בתפילה קצרה 'ה' ישלח לו רפואה וישועה', ותפילה קצרה זו שבאה מהשתתפות בצער הזולת, בכוחה לפעול ולהושיע.

עלות העלון לשבת: 220 ₪ בלבד | ניתן להעביר לחשבון 61135 | סניף 56 | בנק 11

תפוצת העלון: בני ברק, פתח תקווה, אלעד, אחיסמך, מודיעין עילית, רחובות, אשדוד וירושלים

גליון הפרשה על פרשת השבוע יוצא פעם בשבועיים - בתפוצת המייל בלבד!

העלון יוצא פעם בשבועיים | הערות/הארות/ הצטרפות לתפוצת המייל - ניתן לשלוח למייל: shch3910@gmail.com

מקורות | הכרת הטוב:

מקורי התפילה חלק א, קונט' שערי תפילה | התפילה במחיצת החפץ חיים מהדורה תשעב | לב ישראל-הגרי גרוסמן ירושלים מהדו' תשס"ח | שערי תפילה - הרב משה אנגלרד מהדו' תש"ע | אתר תפילה, אורות ישראל, דרשו, ערכים | בית המדרש מאור שרגא - אלעד.

